

HORRORLAND

Het poppenhuis
Verdronken
Ik zal je vinden
Kamer 333
Duisternis
Bloedhond
Ik kom je halen
Escape
Het is maar een spel
Angstgolven
Zeg maar niets meer...
Wie het laatst lacht
Jij bent van mij
De horrornacht (graphic novel)
Het laatste leven van Lori Mills
Bloedzusjes
Schaduwzusjes
Aan alles komt een eind...

HORRORLAND

AAN ALLES
KOMT EEN EIND...

JOEL A. SUTHERLAND

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

Voor Colleen
Voor altijd en eeuwig, tot het einde der tijden

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283 / Wo62601

Bisac JUV018000

© MMXXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVII Tekst: Joel A. Sutherland

First published by Scholastic Canada Limited

Oorspronkelijke titel: *Summer's End*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Omslagbeeld: Celeste Colborne © 2024 Scholastic Canada Ltd. All rights reserved.

Omslagontwerp en opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

De vertaling van het *Wiegenlied*, Op. 49, No. 4 van Johannes Brahms is afkomstig uit het boek *99 vocale composities: Muziek waar het hart van gaat zingen* van Roel Steenbergen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

30 JUNI

De rode kardinaal floot een lied van pijn en paniek. Zijn vleugels schokten wild. De rest van zijn lijf lag gebroken op de grond, verstijfd als een standbeeld. Maar zijn ogen... Zijn ogen waren zwart als teer en stonden wijd open, verschrikt, klaarwakker. Jacob kon zijn eigen ogen er niet van afhouden. De kardinaal staarde naar de vier vrienden – reuzen vergeleken met de stervende vogel – die in een kring om hem heen stonden.

Ze hadden de vogel gevonden terwijl ze door het bos achter Jacobs huis ronddwaalden. Het was de eerste dag van hun zomervakantie en ze zochten naar iets om te doen zonder volwassenen in de buurt. Toen ze net op pad waren, hadden ze over van alles en nog wat gekletst, van honkbal tot films tot superhelden. Ze voelden zich opgewekt en zorgeloos. Maar nu, nu ze wisten wat ze moesten doen om de vogel uit zijn lijden te verlossen, was hun humeur omgeslagen als een blad aan een boom.

Hayden raapte een puntige steen zo groot als een mensenschedel op en gaf die aan Ichiro. ‘Doe jij het maar.’

‘Angsthaas,’ zei Haydens tweelingzus Hannah. Ze stompte hem zachtjes tegen zijn arm.

‘Nietes,’ zei Hayden, terwijl hij voorzichtig over zijn arm wreef. ‘En au!’

Hannah hield haar armen als voorpootjes voor haar borst gebogen en hupte rond terwijl ze ‘Angsthaas, angsthaas’ joelde.

Hayden zuchtte, maar zei of deed verder niets, dus uiteindelijk stopte Hannah met haar haas-imitatie. Ze richtten hun aandacht weer op de stervende vogel en de steen in Ichiro’s hand.

Ichiro draaide hem rond en bestudeerde het oppervlak. Toen tilde hij de steen boven zijn hoofd. Heel even dacht Jacob dat hij het echt ging doen. Maar in plaats van uit te halen liet Ichiro de steen langzaam zakken.

‘Nee,’ zei hij. ‘Jake moet het doen.’

‘Waarom?’ vroeg Jacob.

‘Jij bent de oudste.’

Dat klopte, het scheelde twee maanden. Een korte tijd, die een wereld van verschil maakte voor de drie jongere vrienden.

Jacob was jarig in januari, en de tweeling in maart. Zij waren al veertien, maar Ichiro’s veertiende verjaardag was pas over vijf maanden.

Jacob wist dat het voordelen had om ouder te zijn.

Volwassenen lieten hem vaker alleen thuis. Hij mocht later opblijven, engere films kijken. Maar het had ook nadelen: meer klusjes, de verwachting dat hij zich volwassener gedroeg, een steen in zijn hand gedrukt krijgen.

Hij nam de steen van Ichiro aan. Die was zwaarder dan hij had verwacht. Hij glipte half uit Jacobs vingers, maar hij wist hem nog net vast te pakken voordat hij helemaal uit zijn handen viel. Jacob keek niet naar zijn vrienden – hij wilde niet weten of ze een grijs onderdrukten.

Er schoof een wolk voor de zon, waardoor het ineens grijs en somber werd in het bos. Een zacht briesje waaide door Jacobs haar en verkoelde zijn nek. De frisse lucht was meer dan welkom. Het stadje Valeton maakte zich op voor een snikhete zomer. Eentje die alle records zou breken. En de hitte bracht ook onweer met zich mee.

Met zijn vrije hand streek Jacob een pluk haar uit zijn gezicht. Hij keek omlaag naar de kardinaal. Die schokte nog steeds met zijn vleugels.

Jacobs maag verkrampde. Hij probeerde niet aan zijn ontbijt te denken. Hij probeerde ook zo min mogelijk aan de vogel te denken, maar dat viel niet mee. Hij hoopte dat het geen jonkie was maar gewoon een klein exemplaar. Dat maakte het misschien makkelijker om hem dood te maken. Alsof je een mug doodsloeg of een mier vertrapte. Niemand had er problemen mee om een insect te doden. Waarom zou dit anders zijn? En het zou hem uit zijn lijden verlossen, het was het juiste om

te doen. Het zou wreed zijn om de kardinaal een langzame, pijnlijke dood te laten sterven, jonkie of niet.

Maar waarom voelde het dan zo fout?

Er schoot een schaduw voorbij tussen twee grote bomen, zo'n vijftien meter achter Ichiro en de tweeling. Jacob zou zweren dat het leek op een jongen met een rood petje.

'Wat zie je?' vroeg Ichiro. Hij draaide zich om en speurde het bos af.

Jacob haalde zijn schouders op. 'Geen idee. Waarschijnlijk niets,' zei hij zacht, maar toch bleef er iets knagen.

Een jongen met een rood petje. Is het misschien... Jacob schudde zijn hoofd. *Nee, dat kan niet. Dat is vier jaar geleden.* En hoe langer Jacob naar het bos keek zonder iets te zien, hoe meer hij begon te twijfelen of hij wel echt iets had gezien.

'Ik heb het me vast verbeeld,' mompelde hij.

'Jacob,' zei Hannah, een beetje ongeduldig maar niet onvriendelijk, waardoor hij uit zijn gedachten werd gehaald. Ze kon net zo snel overschakelen van sarcastisch naar serieus als een donkere kamer die plotseling in een gouden licht werd gehuld. 'De vogel. Het... het is tijd.'

Jacob maakte zijn blik los van de bomen in de verte en knikte. Met een gedempte grom en op elkaar geklemde kaken tilde Jacob de steen boven zijn hoofd. Het werd onnatuurlijk stil in het bos, alsof de wind en de bomen allemaal hun adem inhielden. In de plotselinge stilte klonk het paniekerige gefluit van de kardinaal extra hard. Elke trillende noot snerpte in Jacobs oren.

Jacob zuchtte. Hij liet de steen zakken en sloot zijn ogen. 'Ik kan het niet,' fluisterde hij.

Zonder enige waarschuwing rukte iemand de steen uit zijn hand. Hij opende zijn ogen en zag Hannah staan, met een uitdrukking zo hard als de steen die ze nu vasthield. Ze omklemde hem met beide handen en tilde hem hoog in de lucht. Het volgende moment zwaaide ze hem hard omlaag. Hij zakte een flink eind de zachte bosgrond in, met daaronder het verpletterde lijfje van de kardinaal.

De linkervleugel – het enige deel van de vogel dat ze nog konden zien – verstijfde en zakte toen slap omlaag.

Het duurde even – Jacob had geen idee hoelang – voordat hij zich herinnerde dat hij moest ademen. Niemand zei iets. De wind trok weer aan en ruiste met een vertrouwd geluid door de bladeren. Ergens vlakbij tikte een specht tegen een boomstam.

De steen stak als een grafzerk uit de grond. Jacob stelde zich voor dat hij en zijn vrienden in het zwart gekleed waren en dat iemand een gebed opzegde. Met dat beeld in zijn hoofd moest hij een nerveus lachje onderdrukken.

Hayden verbrak de stilte. 'Hannah, wat was dat nou?'

Ze haalde haar schouders op. 'Iemand moest het doen. Ik wilde niet nog langer wachten.'

Daar konden de drie jongens niets tegen inbrengen. De kardinaal moest uit zijn lijden worden verlost, en geen van hen had dat gekund.

Hannah bukte voor de steen alsof ze knielde om te bidden en trok hem los uit de grond.

Ichiro kreunde van afschuw en Jacob huiverde. Hij keek snel weg. Het lijfje van de kardinaal was platgedrukt. Er lagen kleine plasjes bloed in de modder. Een stukje darm was door de borstkas heen gebarsten.

Hannah smeed de steen opzij. Er zat een kleine rode veer aan gekleefd. Ze trapte wat aarde over de vogel en keek met een onleesbare uitdrukking naar de bosgrond.

Jacob had geen idee wat ze dacht. Hij wist niet of hij dat wel wilde weten.

Hannahs gezicht klaarde op. Ze glimlachte zelfs. 'Kom op. Laten we gaan zwemmen.' Ze zei het heel luchtig, helemaal niet alsof ze net met een steen een vogel had verpletterd. Zonder het antwoord van de anderen af te wachten liep ze over het pad naar de landweg en het 'Welkom in Valeton'-bord, waar ze hun fietsen hadden achtergelaten.

Jacobs blik viel weer op het dunne laagje aarde dat de platgedrukte vogel niet helemaal bedekte. Hij kreunde en keek snel weg van het bloedbad.

'Nou...,' zei Ichiro. Na een paar seconden stilte werd duidelijk dat hij zijn zin niet zou afmaken. Maar Jacob kon wel raden wat Ichiro en Hayden dachten. Hetzelfde als hij.

Het verbaasde hem niet dat Hannah degene was die de kardinaal had doodgemaakt. Jacob was al bijna zijn hele leven met de tweeling bevriend. Broer en zus woonden bij hem om

de hoek. Als ze wel eens ruzie hadden met andere kinderen, kon Hannah zich altijd prima redden. Vaak hield ze minder schrammen en blauwe plekken over aan een vechtpartij dan alle andere jongens of meisjes. Ze was sterk, van lichaam en van geest.

De grijze wolk was weggetrokken en de zon brandde weer fel op hun schouders. De lucht was vochtig en zwaar van de aardse geuren van een oud, koud bos aan het begin van een hittegolf.

Zweetdruppels parelden op Haydens voorhoofd en drupten in zijn ogen. Hij wreef ze weg en zei: 'Hannah heeft gelijk. Laten we naar het strand gaan.'

Dat vond Jacob ook een goed plan.

Ze liepen zwijgend weg en lieten de dode kardinaal achter. Dit was de laatste zomer voordat ze allemaal naar een andere school zouden gaan. De tweeling ging naar de Robert Koch Secondary School, terwijl Jacob naar de enige andere middelbare school van Valeton ging, Valeton High, aan de andere kant van de stad. Ichiro ging niet alleen naar een andere school, hij verhuisde zelfs naar een ander land. De familie Miyazaki zou op 3 september naar Japan vertrekken, een paar dagen voor het begin van het nieuwe schooljaar. De zomervakantie was Jacobs favoriete tijd van het jaar, maar hij wist dat hij deze keer een heel dubbel gevoel zou hebben.

Hannah fietste er al vandoor en slingerde zorgeloos over de weg. Ichiro en Hayden fietsten achter haar aan om haar

in te halen, waardoor Jacob even alleen was. Zijn fiets stond tegen het welkomstbord geleund, dat hij voor de duizendste keer van zijn leven las.

Jaren geleden had iemand het woord ‘veilig’ doorgestreept met verf. Die persoon had blijkbaar haast gehad, want de rode verf was uitgelopen over het bord voordat hij droog was. Pas vorig jaar had Jacob het grapje eindelijk begrepen: ‘Houd onze kinderen a.u.b.’ Punt. We hoeven ze niet meer terug.

Jacob haatte dat bord, vooral de graffiti. Het raakte een gevoelige snaar.

Hij stapte op zijn fiets en keek terug over het pad tussen de bomen, het bos in. Een wolk van vliegjes zwermdoer door de lucht en de bladeren wiegden in de wind, maar verder zag Jacob niets bewegen. De jongen met het rode petje was er niet. Jacob vermoedde dat hij er waarschijnlijk ook nooit was geweest – hij had het zich gewoon verbeeld.

Dat was maar beter ook. De jongen met het rode petje, en wat er tussen hen was gebeurd, was iets uit het verleden. Het was beter om daar niet bij stil te staan. Om niet bij hém stil te staan.

Het was ook beter om niet te veel bij de toekomst stil te staan, want hij kreeg al buikpijn bij de gedachte om naar een nieuwe school te gaan. Hij wist niet wat hem te wachten stond. Het enige wat hij wel wist, was dat zijn leven na deze zomer zou veranderen. Dus voorlopig richtte hij zich maar op het hier en nu.

Jacob keek nog een laatste keer bedachtzaam over zijn schouder en fietste er toen snel vandoor om zijn vrienden in te halen. ‘Hé jongens, wacht op mij.’

4 JULI

Jacob en Ichiro reden met een vaartje de lange, bochtige oprit af. Hoge esdoorns en dennen filterden het zonlicht en wuifden in de wind, waardoor een rustgevende symfonie van ritselende bladeren en krakend hout ontstond. De jongens kwamen slippend tot stilstand naast Ichiro's huis en zetten hun fietsen tegen de muur van de garage. Een stukje verderop, onderaan de heuvel, lag het meer, glinsterend, kabbelend, alsof het hen naar zich toe riep.

Ichiro's huis stond op een licht glooiende heuvel aan de noordoever van het Passage-meer, op vijftwintig minuten fietsen van het centrum en vijf minuten fietsen van het Twin Pines-resort. Het zag eruit als een kasteel van glas en beton midden in het bos. Mevrouw Miyazaki had een belangrijke functie in het resort, maar ze had onlangs een nieuwe baan in Japan aangenomen. Ichiro's ouders kwamen allebei uit Tokio en ze leken al langer op zoek naar een excuus om terug naar huis te gaan. Jacob wist dat Ichiro opzag tegen de verhuizing

in september, want elke keer als ze langs het 'verkocht'-bord in de tuin kwamen, weigerde hij ernaar te kijken.

Jacob liet zijn fiets staan en liep naar de voordeur.

'Hé, wacht even, Jake,' zei Ichiro. 'We gaan niet naar binnen.' Zonder verdere uitleg draaide hij zich om en liep naar een bospad. Nieuwsgierig liep Jacob achter hem aan.

De bosgrond was bedekt met een laag bruine dennennaalden, die onder zijn voeten knisperden. Het bochtige pad leek net een nauwe ader die aan beide kanten door dicht struikgewas werd ingesloten. De lucht gonsde van de zoemende insecten. Jacob sloeg een mug van zijn nek, waardoor er een kleine bloedveeg op zijn huid achterbleef, en hij stapte over een boomwortel. Het pad kwam uit op een open plek. In het midden stond een vrij grote houten schuur met een dubbele deur, die met een hangslot was afgesloten.

'Wil je een eindje varen op het meer met Grauwe Ouwe?' vroeg Jacob, want hij gokte dat Ichiro hem daarom had meegenomen naar de schuur, waar de kano van meneer Miyazaki lag opgeslagen. Het was een krakkemikkige, vaalgele kano die zijn beste tijd wel had gehad. Ichiro's vader had hem Gouwe Ouwe genoemd, maar de eerste keer had Jacob hem verkeerd verstaan en gedacht dat hij Grauwe Ouwe zei. Die onbedoelde nieuwe naam paste zo goed dat hij was blijven hangen.

'Ja en nee,' antwoordde Ichiro mysterieus. 'Ik wil je iets laten zien.' Hij haalde een sleutel uit zijn zak, draaide die om in het slot en zwaaide de deuren open. Er viel een streep licht

de schuur in. Ze stapten naar binnen. Er hing een zware, mufte lucht. Langzaam wenden Jacobs ogen aan het donker.

Elke plank, elke kast, elk hoekje en gaatje stond vol met spullen. Tuinspullen, doe-het-zelfspullen, en het beste van alles, buitenspeelgoed: jeu-de-boulesballen, badmintonrackets en shuttles, luchtbedden, strandballen en waterpistolen. En midden op de grond lag Grauwe Ouwe. Dat vond Jacob vreemd, want na hun vorige kanotochtje een paar dagen geleden hadden ze hem weer aan het plafond opgehangen.

Toen zag hij iets waardoor hij al het andere vergat. Het hing op de vaste plek van Grauwe Ouwe. Een prachtige, gloednieuwe, rode kano. Jacob liep ernaartoe en liet zijn hand over het dolboord glijden. De boot was gestroomlijnd, vakkundig gemaakt en er pasten met gemak vier mensen in.

‘Fijne Onafhankelijkheidsdag!’ zei Ichiro met een brede grijns en zijn armen gespreid.

‘We zijn niet Amerikaans,’ merkte Jacob droogjes op.

‘Nee, maar dat wil nog niet zeggen dat we het niet kunnen vieren. Mijn vader heeft hem gisteren gekocht.’

‘Maar je gaat al over twee maanden verhuizen.’

‘Ja,’ zei Ichiro. ‘Hij weet dat ik daar niet blij mee ben. Ik denk dat hij zich schuldig voelt. Mam was best boos toen hij ermee aankwam, maar we kunnen hem vast voor een goed bedrag verkopen voordat we verhuizen, dus ik mocht hem toch houden.’

Jacob liet zijn ogen gretig over de rode kano glijden en hij floot goedkeurend. ‘Deze is een stuk mooier dan Grauwe

Ouwe.’ Hij keek even naar de treurige, vaalgele kano alsof het een zielig levend wezen was en voegde eraan toe: ‘Niet rot bedoeld.’

Ichiro lachte. ‘Ik heb hem nog niet te water gelaten. Ik wilde op jou wachten.’

Jacob keerde meteen een emmer om en stapte erop om een van de touwen los te maken waarmee de kano aan het plafond hing. Ichiro maakte de andere kant los. De kano was verrassend licht. Ze lieten hem op de grond zakken en gooiden er wat peddels en reddingsvesten in.

Toen droegen de jongens hem aan de handgrepen de heuvel af naar de oever van het meer en duwden hem in het water. De verf wierp een rode gloed rond de kano, als een bloedvlek. Ze trokken hun reddingsvesten aan, klommen erin en bleven even zwijgend zitten terwijl ze genoten van de lichte deining van de boot en het geluid van de kabbelende golven tegen de zijkanten.

‘Waarheen?’ vroeg Ichiro.

‘Waar we maar willen,’ zei Jacob. Dat was het mooie ervan. De staat van Grauwe Ouwe was zo slecht dat ze daarmee niet ver van Ichiro’s huis durfden te gaan. Deze nieuwe kano betekende vrijheid. Ze konden overal naartoe. De zomervakantie was net begonnen, ze hadden geen verplichtingen en ze konden doen en laten wat ze wilden. Dat werd gegarandeerd leuk.

‘Tot uw orders,’ zei Ichiro. ‘De Scharlaken Sloep gaat op avontuur. Bestemming: onbekend.’

‘Heb je de kano De Scharlaken Sloep genoemd?’

‘Inderdaad.’

‘Ook al is het een kano en geen motorboot?’

‘Ik zei niet dat het een goede naam was.’

‘Hoe oud ben je, drie?’

‘Wacht even, ik ben niet de enige die dingen stomme namen geeft. Ik weet dat jij je teddybeer Meneertje Koekepeer hebt genoemd.’

‘Ja,’ zei Jacob, ‘toen ik drie was.’

‘Maar je slaapt nog steeds met Meneertje Koekepeer, toch?’

Jacob besloot die opmerking te negeren en bracht het gesprek terug op De Scharlaken Sloep. ‘Ach, het had erger gekund. Je had de kano ook Het Groene Galjoen kunnen noemen. Of De Zalmroze Zeiler.’

‘Doe niet zo gek. Ik ben dan wel geen bootkenner, maar van kleuren heb ik wel verstand.’

Jacob lachte en liet zijn peddel met een bevredigende plons in het water zakken. Ze zetten af van de kant en voeren het Passage-meer op. Al gauw peddelden ze in een vast ritme en ze maakten snel vaart. De gouden zon scheen warm op hun rug terwijl ze langs zomerhuizen van miljoenen dollars voeren. Sommige waren van filmsterren en topsporters die vakantie vierden in Muskoka, maar de meeste waren van rijke zakenmensen. Er kwam een speedboot langsracen met daarachter een waterskiër, die naar de jongens zwaaide. Ze zwaaiden terug.

De tijd ging voorbij terwijl ze door het water gleden, door bochten, langs baaien en via kreken, steeds verder het Passage-meer op en steeds verder van huis. Het meer was bezaaid met kleine rotsachtige eilandjes, sommige met huisjes erop, andere zo klein dat er nauwelijks een tent op paste.

Ichiro tilde zijn peddel op uit het water en Jacob volgde zijn voorbeeld. Ze hadden al een tijd geen pauze meer gehouden en zijn spieren brandden. Dat voelde goed.

‘Waar zou je liever tegen vechten: honderd paarden zo groot als een eend,’ vroeg Ichiro, ‘of één eend zo groot als een paard?’

‘Wat?’ Jacob schudde zijn hoofd en vroeg zich af of hij zijn vriend wel goed had verstaan.

‘Het is een heel simpele vraag,’ zei Ichiro alsof hij zich moest inhouden. ‘Honderd paarden zo groot als een eend, of één eend zo groot als een paard. Waar zou je liever tegen vechten? Je weet wel, in een strijd van leven op dood?’

Dus Jacob had Ichiro wél goed verstaan. Hij haalde zijn schouders op, dacht er even over na en ging er toen vol in. ‘Bezit ik magie, of superkrachten?’

‘Waarom denk je dat?’

‘Ik moet vechten tegen eenden of paarden die van formaat zijn verwisseld. Ik neem aan dat dit gevecht zich niet afspeelt in de wereld zoals wij die kennen.’

Ichiro dacht even over Jacobs vraag na. ‘Geen krachten. Het is een gevecht van man tegen man. Of nou ja, man tegen paard of man tegen eend.’